

ПРОЛОГ

*Рим, Італія
26 серпня, 2015 рік*

— Отче, прошу прощення, бо душа моя грішна.

— Ось, чадо, Христос невидимо стоїть, приймаючи сповідь твою, не соромся, не бійся, не приховуй нічого...

Баттіста Піреллі стурбовано глянув крізь сітчасте віконце сповідальні. Силует священника ледь проступав у потемках і залишався майже незворушним, але навіть так був знайомим до болю в серці.

— Дедалі більше людей відвертаються від Бога, отче, — мовив чоловік.

У відповідь мовчання. Баттіста сприйняв це за дозвіл продовжувати. Протягом усіх своїх п'ятдесяти двох років він жадав чути від священнослужителів більше слів. Баттіста вважав, що більшість із них почали ставитися до сповідей як до повсякденної роботи: вони вислуховували людей, бо мусили за церковними, людськими законами-вимогами, а не Божими. Сучасний земний світ удерся й у духовний, крадучи рештки того, що колись і без слів підносило самосвідомість до небес.

Від просякнутого легкими запахами босвелії та мирри¹ повітря в голові шумували спогади з минулого. У дитинстві малий Баттіста, незважаючи на заборону суворого батька, щонеділі потай бігав до собору на Службу Богу, аби зрозуміти, чому люди відвідують храми, чому одвічно вклякають на колінах перед картинами чи розіп'ятими на хрестах тілами. Батько, переконаний, що пояснення

---

¹ Інградієнти церковних пахоців. (Тут і далі прим. авт.)